

Livslyst

Nogle gange føles livet ikke virkeligt, jeg har det som om at jeg er et spøgelse der svæver i ingenting og bare er en tilskuer til mit eget liv, helt uden kræfter til at bestemme hvordan det skal gå.

Jeg sidder tit i sengen og kigger ud over mit rodede værelse, med flyttekasser fra da vi flyttede ind for 3 måneder siden, der er tøj over hele gulvet som jeg ikke har langt til vask endnu, selvom det ikke tager lang tid, har jeg bare ikke energi til det. Det eneste jeg har pakket ud, som ikke er mit tøj, er min computer og mit gamle tæppe, jeg sidder putter med på sengen med hver dag, når jeg kommer hjem fra skole. Jeg sidder og tænker over hvordan det nogle gange føles som om at alles liv går frem ad undtagen mit. Mor har fundet et nyt job som butiksassistent i en super brugsen, far fik en forfremmelse i det lokale værksted hvor han arbejder med at reparere biler sammen med hans nye kollega Thomas, og min tvillingebror Mathias som lynhurtigt fandt venner i vores nye klasse, hvor jeg ikke engang har snakket med nogen endnu. Mathias er meget social og bliver utroligt nemt venner med alle, han er det totalt modsatte af mig, de eneste venner jeg har er dem jeg spiller med online. Det er bare meget nemmere at finde venner online end det er i virkeligheden, når jeg spiller føles det som om at livet er på pause, jeg behøver ikke at forholde mig til den dansk fremlæggelse jeg har for, som jeg ikke engang er halvvejs færdig med endnu eller at skulle bekymre mig om folk i skolen, som nok synes at jeg er ret mærkelig. Nej, jeg er bare mig, helt i ro.

Da jeg startede i klassen var det svært at være hende den nye, alle kiggede på mig som om at jeg var en slags showpony, men dengang var alle interesseret i hvem jeg var og hvor jeg kom fra. Men en uge eller to senere var den effekt gået væk igen, så gik alle bare tilbage til deres venner, som de havde kendt siden børnehaven. Jeg ved godt at jeg kunne prøve at snakke med dem, men det er svært for mig at snakke med nye mennesker. At kigge folk i øjnene mens de fortæller om deres weekend, lyder ikke svært for de fleste men jeg kan bare ikke, og jeg ved ikke engang hvorfor at det er så svært for mig, det har jeg bare altid været.

Så i starten gik jeg bare med Mathias, men efter noget tid fik han sin egen vennegruppe, så jeg stoppede fordi at jeg ikke ville være den irriterende søster, det gik op af hendes bror hele dagen. Selvom at jeg ikke er så tæt med Mathias længere, ikke som da vi var små, er det en kæmpe tryk for mig at han er går i samme klasse som mig. Jeg har sagt til ham at han

ikke skal sige noget til mor og far om hvordan det går i skolen for mig, fordi at de bekymre sig meget omkring os, hvilket er en god ting, men jeg vil bare ikke have at jeg skal snakke om det med dem. For jeg synes at det er mega pinligt at jeg i tre måneder ikke har kunne finde en enkelt ven.

Jeg snakker meget med min online vennegruppe, hvor vi er 7 der spiller sammen. De er bare nemmere at snakke med, vi er allesammen rigtig tætte, selvom vi ikke har mødt hinanden i virkeligheden, jeg snakker mest med Lucas, som jeg har kendt i over et år og en ny i gruppen som hedder Katrine. Mine forældre synes at det er spild af tid at spille online, og de siger tit at jeg burde finde et arbejde eller få en anden hobby.

Men det er bare så nemt at snakke med mine online venner, de er der for mig, som for eksempel, da jeg var ked af det efter at finde ud af at jeg skulle flytte, der snakkede lucas og de andre med mig i en hel time, de prøvede ikke at fikse noget, de lyttede bare og forstod mig, på en anden måde end andre gør.

Jeg tror det er fordi at jeg ikke skal bekymre mig om at være en anden version af mig selv med dem. Alle i gruppen har også svært ved at finde venner, så jeg har aldrig følt mig anderledes med dem. Jeg er ikke hende der aldrig holder øjenkontakt med andre eller den mærkelige tvilling, som min onkel plejer at kalde mig efter et par glas vin. Jeg er bare mig selv, og de kan stadig godt lide mig, selv om at jeg ikke prøver at være noget eller nogen jeg ikke er.

Der er aldrig stille når vores gruppe spiller sammen, alle snakker så meget eller så lidt de har lyst til. Man kan snakke om alt fra lektier til familiedrama. Det er anderledes uden for mit værelse, fordi der er tit meget stille derhjemme. Alle har deres ting de laver, mor og far arbejder tit sent og Mathias er altid sammen med sine venner og spiller fodbold. Jeg er bare hjemme i stilheden, helt alene når jeg ikke spiller, jeg sidder tit selv ved køkkenøen og laver mine lektier, dem jeg kan finde ud af at lave i hvert fald. Jeg ved ikke hvad min ting er, nogle gange føles det som om at alle har noget de er gode til undtagen mig, jeg finder det nok en dag. Indtil da bliver jeg nødt til at gøre alt hvad jeg kan for at blive klar til min 9. klasses afsluttende eksamen til slutningen af skoleåret, hvis jeg skal have noget håb for at få en nogenlunde normal karakter, skal jeg virkelig tage mig sammen. Jeg kan tit blive overvældet over alt det man skal beslutte i min alder, men andre mener virkelig at man skal beslutte noget så vigtigt som en uddannelse i en så ung alder. Jeg har ikke nogen ide om hvad jeg vil.

Nogle gange ville jeg ønske at jeg var mere som Mathias, han har vidst at han ville være fodboldspiller siden han var helt lille, han er også rigtig god til det.

Jeg prøver tit at sige til mig selv at jeg ikke skal bekymre mig om det, men det er svært når det er det eneste alle snakker om, lærerne i skolen siger at hvis man kan finde et godt job, man elsker, så når man bliver ældre er det som en drivkraft for en selv, eller en livslyst. Men det ved jeg nu ikke om det er, eller om det bare er noget, de voksne siger for at man faktisk får en uddannelse. Og ikke ender op med at gå ud af skolen efter 9.klasse og blive youtuber, som alle vil nu til dage.

Mor og far siger at jeg skal stoppe med at bekymre mig så meget om alting, men jeg har altid bekymret mig om alt fra himmel til jord, nogle gange tænker jeg så meget, at jeg får hovedpine.

Jeg har mange ting jeg kan blive bedre til, og måske er det også normalt. Men bare jeg bliver ved med at prøve at få det bedre. Jeg er ikke perfekt, men det behøver jeg ikke at være, fordi jeg har min familie og mine venner som holder af mig, de er min livslyst. Og de kan godt lide mig selv om at jeg bare er mig. Og bare at jeg har dem, behøver jeg ikke mere. Jeg skal nok blive til lige hvad jeg endda.

For jeg er stærkere end jeg ser ud, klogere end folk tror og jeg kan mere end jeg selv ved.